

São Paulo Companhia de Dança

Prachtig idioom dat de Brazilianen goed past.

MIRJAM VAN DER LINDEN 25 februari 2012, 0:00

En zoef, daar glijdt een danseres in volle vaart het podium op, als afgeschoten door een katapult. In haar huidkleurige body lijkt het net of ze naakt is. Elastisch en krachtig beweegt haar lijf in allerlei bochten en kronkels. De sculpturale poses hebben niks te maken met mooidoenerij, er gaat een aardse, dierlijke, sensuele kracht vanuit. En veel zelfvertrouwen.

Dit is dus São Paulo Companhia de Dança. Een drie lentes jong gezelschap uit Brazilië, voor het eerst in Nederland. Iets onbekends. En een cadeautje in dit geval. Dat is het leuke aan een internationaal festival als Holland Dance. Je weet niet wat je krijgt, maar het verrast en laat soms een andere wind waaien door de wereld van modern ballet en moderne dans, die soms nogal uniform is.

Ook deze jonge Brazilianen, onder leiding van Iracity Cardoso (de vroegere artistiek directrice van het Portugese Ballet Gulbenkian) en Inês Bogêa (schrijfster en voormalig danseres), haken voor een deel aan op de internationale standaard. Op hun repertoire, dat gaat van klassiek tot eigentijds, staan ijkpunten van onder anderen Bronislava Nijinska, George Balanchine en de ook bij ons zo populaire Marco Goecke. Tegelijkertijd laat de groep volop nieuw werk maken, onder anderen door choreografen in eigen land. En wat de andere wind betreft: de dansers zijn niet alleen ijzersterk, maar stralen ook een prettige ontspanning uit. Ze zijn in het hier-en-nu met het publiek, en niet opgesloten in het kunstwerk.

Niet alle stukken zijn choreografisch even interessant. De sciencefiction-achtige wereld van Maurício de Oliveira, waarin de pure vrouw uit het begin een primus inter pares is, is een drukke bedoening, maar ook een ongeleid projectiel. Wat dat betreft is *Inquieto* (2011) van Henrique Rodovalho, hoewel te lang, een stuk gearticuleerder. Als in een droom ontvouwt zich rond een man een dynamische choreografie, met steeds meer dansers tussen steeds meer touwen die horizontaal door de ruimte worden gespannen. Een mooi beeld en een mooie beperking tegelijkertijd.

Uitsmijter was *Nacho Duatos Gnawa* (2005), een opzwepend ritueel over de krachten van de natuur. Hoor het watergekletter en de ritmische Noord-Afrikaanse muziek. Zie het vuur in de potten. Voel de passie in de hechte groepsdansen met de zwierende zwarte jurken en de gespierde blote basten, die wordt gesublimeerd in een paringsdans van een bijna esoterisch duo dat volledig buiten de massa valt. De bewegingen zijn extreem vloeiend en gaan voort in een organische stroom choreografische variaties van duetten, trio's en kwintetten, van cirkels en reidansen. Het ballet doet een beetje ouderwets aan, maar het blijft een prachtig idioom dat de Brazilianen uitstekend past.

Met choreografieën van oa. Nacho Duato en Maurício de Oliveira.
23/2, Theater aan het Spui, Den Haag. Op Holland Dance Festival.
Holland-dance.com